

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 12 de febrer de 2025

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. I. La infància de Jesús.

5. «Us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,11).

El naixement de Jesús i la visita dels pastors

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En el nostre camí jubilar de catequesis sobre Jesús, que és la nostra esperança, avui ens aturem en l'esdeveniment del seu naixement a Betlem.

El Fill de Déu entra en la història convertint-se en el nostre company de viatge, i comença a viatjar quan encara és al ventre de la seva mare. L'evangelista Lluc ens explica que, acabat de concebre, va anar des de Natzaret fins a la casa de Zacaries i Isabel; i després, al final de l'embaràs, de Natzaret a Betlem per al cens. Maria i Josep es van veure obligats a anar a la ciutat del rei David, on també havia nascut Josep. El Messies tan esperat, el Fill del Déu Altíssim, es deixa censar, és a dir, comptar i registrar, com qualsevol altre ciutadà. Se sotmet al decret d'un emperador, Cèsar August, que es creu l'amo de tota la terra.

Lluc situa el naixement de Jesús en «un temps que es pot determinar amb precisió» i en un entorn geogràfic indicat amb exactitud, de manera que «el que és universal i el que és concret es toquen recíprocament» (Benet XVI, *L'infanzia di Gesù*, 2012, 77). Déu, que entra en la història, no desestabilitza les estructures del món, sinó que vol il·luminar-les i recrear-les des de dins.

Betlem significa 'casa del pa'. Allí es van complir per a Maria els dies del part i allí va néixer Jesús, Pa baixat del cel per a sadollar la fam del món (cf. Jn 6,51). L'àngel Gabriel havia anunciat el naixement del Rei messiànic amb el signe de la grandesa: «Concebràs i tindràs un fill, i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi» (Lc 1,31-33)

Malgrat això, Jesús neix d'una manera totalment inèdita per a un rei. De fet, «mentre eren allà, se li van complir els dies i va infantar el seu fill primogènit; el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no hi havia lloc per a ells a la sala de l'hostal» (Lc 2,6-7). El Fill de Déu no neix en un palau reial, sinó a la part posterior d'una casa, a l'espai on hi ha els animals.

Lluc ens mostra així que Déu no ve al món amb proclames sonores, no es manifesta amb clamor, sinó que comença el seu viatge en la humilitat. I qui són els primers testimonis d'aquest esdeveniment? Són uns pastors: homes amb poca cultura, que fan mala olor pel contacte constant amb els animals, que viuen al marge de la societat. Això no obstant, exerceixen l'ofici pel qual Déu mateix es fa conèixer al seu poble (cf. Gn 48,15; 49,24; Sl 23,1; 80,2; Is 40,11). Déu els elegeix per tal que siguin els destinataris de la notícia més meravellosa que mai hagi ressonat en la història: «No tingueu por. Us anuncio una

bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora» (Lc 2,10-12).

El lloc on s'ha d'acudir per a conèixer el Messies és un pessebre. Passa, efectivament, que, després de tanta espera, «per al Salvador del món, per a Aquell pel qual tot va ser creat (cf. Col 1,16), no hi ha lloc» (Benet XVI, *L'infanzia di Gesù*, 2012,80). Els pastors s'assabenten així que, en un lloc molt humil, reservat als animals, neix per a ells el Messies tan esperat, per a ser el seu Salvador, el seu Pastor. Aquesta notícia obre els seus cors a la sorpresa, a la lloança i a la proclamació joiosa. «A diferència de tanta gent que pretén fer altres mil coses, els pastors es converteixen en els primers testimonis de l'essencial, és a dir, de la salvació que se'ls ofereix. Són els més humils i els més pobres els qui saben acollir l'esdeveniment de l'Encarnació» (Carta ap. *Admirabile signum*, 5).

Germans i germanes, demanem també nosaltres la gràcia de ser, com els pastors, capaços de la sorpresa i la lloança davant Déu, i capaços de custodiar allò que ell ens ha confiat: les nostres aptituds, els nostres carismes, la nostra vocació i les persones que ell posa al nostre costat. Demanem al Senyor saber discernir en la debilitat la força extraordinària de l'Infant Déu, que ve per a renovar el món i transformar les nostres vides amb el seu projecte ple d'esperança per a tota la humanitat.